

Prædiken til 3. søndag efter helligtrekonger 2023

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 522 Nåden er din dagligdag,
345 Guds menighed er jordens største under!
508 Bryd frem, mit hjertes trang at lindre,
--

M&M salme til 3. søn. e. h3k.
310 Gud Helligånd, i tro os lær
136 Dejlig er den himmel blå

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da Jesus var kommet ned fra bjerget, fulgte store folkeskarer ham. Og se, en spedalsk kom og kastede sig ned for ham og sagde: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.« Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: »Jeg vil, blive ren!« Og straks blev han rensat for sin spedalskhed. Men Jesus sagde til ham: »Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen og bliv undersøgt af præsten, og bring den offergave, Moses har fastsat, som et vidnesbyrd for dem.«

Da Jesus gik ind i Kapernaum, kom en officer hen og bad ham: »Herre, min tjener ligger lammet derhjemme og lider forfærdeligt.« Han sagde til ham: »Jeg vil komme og helbrede ham.« Men officeren sagde: »Herre, jeg er for ringe til, at du går ind under mit tag. Men sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt. Jeg er jo selv en mand under kommando og har soldater under mig. Siger jeg til én: Gå! så går han, og til en anden: Kom!

så kommer han, og til min tjener: Gør det og det! så gør han det.« Da Jesus hørte det, undrede han sig og sagde til dem, der fulgte ham: »Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel. Jeg siger jer: Mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget, men Rigets egne børn skal kastes ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren.« Men til officeren sagde Jesus: »Gå, det skal ske dig, som du troede!« Og hans tjener blev helbredt i samme time. Matthæusevangeliet 8, 1-13

Giv os en større tro...

Vi er i Helligtrekonger tiden, som er den tid vi kalder for epifanitiden, - den tid vi taler om den måde Gud åbenbarede sig i verden. Epifani betyder at oplyse eller gøre kendt.

Vi skal kende Jesus, som Guds søn, som blev åbenbaret i Jesus Kristus, og følge ham, som De vise mænd fulgte ledestjernen og fandt vejen hen til Kristus. Vi skal følge Gud med tro. Vi vil gerne have en tindrende tro... Vi vil gerne være stærke i troen og have meget af den, det er ofte vores udgangspunkt, og det var også apostlenes udgangspunkt i dagens evangelium: "Giv os en større tro".

De Hellige tre konger fulgte en stjerne i tiltro til, at den ville føre til Kristus.

Abraham talte stjerne og stolede på det løfte Gud gav ham, om at han ville få efterkommere så talrige som stjernerne på himlen. Han stolede og hvilede i troen.

Tro er et af de begreber, som vi mennesker ofte bruger uden at tænke over ordets egentlige betydning.

I kristen forstand må troen altid være knyttet til ham vi tror på. Troen på Jesus Kristus, at tale om tro uden at tale om Kristus er ikke en kristen mulighed.

Vi kan godt tale om tiltro uden at tale om Kristus.

Jeg har tiltro til mange ting og forhold i verden. Det er ikke nødvendigt, at jeg har knyttet nogen tro til de ting, jeg tiltror. Jeg har tiltro til at solen står op i morgen og jeg har næsten tiltro til at togene kører til tiden. Jeg har ikke tiltro til, at politikerne ser på de flygtende menneskers bedste vel, når der diskuteres flygtningepolitik. Jeg har tiltro til, at vi her i menigheden vil hinanden det godt. Jeg har tiltro til, at politikerne generelt vil os det godt, at politiet er retfærdigt, og at dommerne i landet er uvildige.

Den verden, vi lever i, har vi for det meste tiltro til. Har vi imidlertid ikke tiltro til verden, går vi i stykker og bliver syge, fulde af angst og bekymring og fulde af konspirationsteorier. Vi må have noget at holde fast ved - venner, familie, traditioner, forbilleder, rollemodeller og mange andre ting i livet og verden.

Troen på Kristus finder vi et andet sted. Den finder vi i engagementet i verden. Engagement kan opstå via inspiration, en opfordring, noget vi ikke selv har fundet på, men som er kommet til os udefra. Noget som er kommet til os fra det, der er højere end os selv - fra Gud. Tro er et kald, der skænkes os, et kald vi kan lytte til, og så engagere os efter evner.

Vi kan få skænket tro, som fører til at vi vil døbes... Vi kan få skænket troen i dåben. Et lille barn har ikke præsteret før det døbes, men får skænket troen, som det kan vokse med – symbolsk har vi derfor ofte lange dåbskjoler.

Tro i kristen forstand er altid tro på Kristus, og troen må vise sig på en eller anden måde, ellers er den nytteløs. På den måde hænger tro og gerninger sammen. De er så at sige to sider af samme sag.

Når vi beder om større tro – så beder vi om mere trofasthed og engagement, om at vi må yde mere, og frembære flere frugter af troen.

Når vi beder om mere tro, beder vi om mindre tvivl, om at vi kan hvile i tiltroen til at Gud er med os alle dage indtil verdens ende.

Når vi beder om mere tro, så beder vi om at Gud må fylde mere i vores liv og vi selv må fylde mindre.

Tro er en afgørende del af vores liv med Gud og med hinanden fordi troen på Gud afgør den måde vi opfatter hinanden. Uden troen på Gud, vil jeg ikke se medmennesket i lyset af Gudbilledligheden, i lyset af skaber-værket, i lyset af, at Gud har fundet det andet menneske værd til dåb og frelse.

Man kan sagtens interessere sig for kristendom og vide meget om den, men det er tro, der gør, at den bliver af betydning for os og vores liv.

Tro er at stå i et forhold til Gud. Om man så skælder ud på Gud, beder til Gud eller tvivler på Gud.

Man kan ikke skælde ud på Gud, hvis man ikke tror på ham. Det er der mange i dyb sorg, der har opdaget. Jeg talte engang med en, der nærmest tog det som et Gudsbevis, at Gud måtte være der, for hun var jo vred på ham... Hun var vred fordi hendes kæreste var død alt for ung, og så opdagede hun en tro på Gud gennem sin vrede ... Hun var jo i en relation til Gud, fordi hun kunne være vred på ham... Og så kunne relationen udvikles, og være andet end vrede.

Kristendommen taler ofte om usynlige og uhåndgribelige ting - ting der ikke kan måles, vejes og bevises. Tro er en af disse usynlige umål-bare ting, men det er en helt central del af kristendommen. Tro er et usynligt fænomen, som dog hverken er ukendt eller uvirksomt for mennesker. For også det, som er usynligt, kan have virkning og betydning. Og troen på den treenige Gud har en enorm betydning for os.

De fleste mener at troen er noget vi skal pumpe ud af vores hjerte, at troen kommer indefra... Men når apostlene beder om en større tro, så beder de om at den skal komme udefra – fra Jesus, fra Gud. Og der hvor apostlene beder om at få større tro fra, det er hos ham vi skal hænge vores tro på...

Og svaret til apostlene fra Jesus er da også, at vi skal tjene... At det er i gerningen at vi skal udleve vores tro... og at troen til at rykke træer op med ved roden og flytte det - bare ved at bruge ord, den form for tro, den må vi overlade til Kristus, som vi skal tjene...

Vi skal tjene hinanden vi skal tjene Gud, og være sammen om Gudstjenesten, hvor vi får fyldt på vores tro og styrket vores fællesskab. Vi kan tjene ham, som vi tror på, ham som tilsiger os syndernes forladelse og opbygger os som mennesker, så vi kan tjene hinanden.

Vi kan sammen synge trosbekendelsen og blive mindet om kernen i det, som bærer os i livet og døden og finde en hvile i at den tro, der skal bære os gennem døden ind i en opstandelse, den findes i et sennepskorn, den findes ikke nødvendigvis i os, men den findes i Kristus, som vi er podet ind på i dåben.

Når vi sammen synger trosbekendelsen, handler det meget lidt om at pumpe noget ud af vores hjerter, det handler om Gud som vi tror på. Det handler om den treenige Gud, som vi henter troen fra, og meget lidt om vores egne evner til at have tro... Med trosbekendelsen åbner vi os op for, at troen kan skænkes os, som syndernes forladelse også kan skænkes os, udefra...

Når vi beder om mere tro, så beder vi ikke om flere evner... Det skulle da lige være evnerne til at overgive os til ham... objektet for vores tro... og til at tjene... Vi har ikke brug for at kunne rykke rundt med træer med vores ord. Den form for tro er nok bedst at overlade til skabelsesmagten. Vi behøver ikke at være lig Gud, vi må bare tro på ham, som står uden for os og inviterer os ind i fællesskabet af troende på ham. Og så må vi være trofaste i tjenesten.

Troen må gerne tindre... og lindre vores verdensangst, for med troen på den treenige Gud, så er vi heldigvis ikke Herre over eget liv, vi kan læne os op ad Gud.

Troen må godt mærkes i vores indre som en ro, som en overgivelse, men også som en energi, som en opfordring til at tjene...

Vi taler ikke om noget håndfast eller en bestemt følelse, når vi taler om tro.
- Alligevel ved de fleste af os godt helt umiddelbart hvad der ligger af overgivelse i at tro, og det ved vi, fordi vi har fået troen skænket.

Vi overgiver os i tro til dig Gud, som julenat åbenbarede dig i verden og mødte os og stadig lærer os hvordan vi skal tjene dig og hinanden. Hvordan vi skal være trofaste.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed

Amen